

[Poulsgaard]

ryggen. Borgmesteren har altså fat i noget af det samme, som arbejdsdirektøren har fat i.

Jeg har ikke kunnet få fat på den omtalte bog, selv om jeg har forsøgt med alle mulige krumspring, men der står i et citat . . .

Formanden:

Hvorfra er citatet?

Poulsgaard (FP):

Ja, det er fra Fyens Stiftstidende, der er citeret i Aktuelt fra den 19. marts, men Fyens Stiftstidende har ikke nævnt, hvor man har citatet fra. Men der står i bogen: »... så de indser, at de – altså børnene – bør arbejde på at skaffe sig våben for en dag at kunne nedkæmpe både politi og soldater.«

Det er altså børn, der bliver opfordret til at skaffe sig våben, så de kan nedkæmpe politi og soldater, og så mener jeg nok man tør sige, at Burchardt har fat i noget af det rigtige. Jeg er i hvert fald spændt på at høre, hvad ministeren har at sige i den anledning.

Ministeren for kulturelle anliggender (Lise Østergaard):

Nu ved jeg jo, at hr. Poulsgaard finder det svært utilfredsstillende, hvis hans spørgsmål besvares med et enkelt ord, for ellers var det enkleste for mig jo at besvare dette spørgsmål med et klart nej.

Men af høflighed skal jeg gerne begrunde det og sige, at der er kun én måde at føre kulturpolitik på, som jeg kan anerkende, og det er den samme måde, som alle andre former for politik må føres på.

I den politiske kamp er vi alle sammen lige, og vi har den samme ret til at ytre os og til at prøve at påvirke hinanden og verdens gang. Og jeg tror ikke, der er noget område i vores samfund, som kan eller skal være upolitisk i den forstand, at vi skulle være afskåret fra samtale og meningsudveksling på lige fod. Det gælder mellem børn og forældre og mellem arbejdskammerater, og det gælder i undervisningen på alle dens trin. Men det kræver også, at vi er ærlige og kalder tingene ved deres rette navn.

Jeg så i Politiken forleden et citat af Poul Henningsen, der helt dækker, hvad jeg mener. Han sagde så tidligt som i 1938: »Beständig kalder man modstandernes kulturprodukter politiske, og det er rigtigt nok,

men man hævder som modsætning, at éns egne er upolitiske og neutrale, og det er det, der er det forkerte.«

Også folkebibliotekerne er politiske, det ligger alene i formålet at fremme oplysning, personlig udvikling og selvstændig meningsdannelse. Bibliotekerne står åbne for alle, og deres samlinger skal repræsentere alle opfattelser, også de kontroversielle. Og jeg har fuld tillid til dømmekraften hos vore unge og hos øvrige brugere af bibliotekerne.

Poulsgaard (FP):

Jeg vil da gerne starte med at sige tak for, at ministeren svarede, men jeg vil i hvert fald ikke sige tak for svaret. Ministeren starter så smukt med at sige, at vi skal alle være lige. Det kan vi da hurtigt blive enige om, men hvorfor i himlens navn er der så aldrig kommet en fremskridtsmand i nogen som helst bibliotekskommission el. lign.? Vi har påpeget det fuldstændig forkerte i sammensætningen, fordi det er håndplukkede mennesker med de rigtige meninger. Allerede dér er vi jo ikke lige.

Og så fortsætter ministeren i sit svar med, at vi skal kalde tingene ved deres rette navn. Jeg sagde, at Ballerups borgmester har måske brugt lige vel stærke udtryk, men ellers har han stort set kaldt tingene ved deres rette navn, og så synes jeg nok, at han i hvert fald burde have opbakning fra kulturministeren. Men det får han ikke, kulturminister . . .

Formanden:

Man må ikke tale direkte, og man må navnlig ikke kravle ned i hovedet på de pågældende. (*Munterhed*).

Poulsgaard (FP):

Nej, undskyld, hr. formand.

Men hvorfor skal vi, kulturminister, hele tiden have disse evindelige slagsmål her hver onsdag i spørgetiden? Hvad er det, Burchardt siger? Han siger det samme som hr. Erhard Jakobsen, han siger det samme, som mange menige socialdemokrater tænker, de tør bare ikke sige det. Derfor er det simpelt hen nødvendigt, at vi har disse meningsudvekslinger, hvad ministeren af og til skulle interessere sig lidt for. Tag dog ud på skolerne og hør, hvad de unge mennesker siger! Hvad siger de? De siger, at erhvervslivet for-